

Адрес за кореспонденция:

Янко Янков

ж. к. “Дианабад”,

Блок 4, етаж 6, ап. 38,

1172 София

*****

26 април 2006 г.

Към:

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.

LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.

LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.

LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.

LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.

LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.

LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.

LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.

LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.

LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.

LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.

LPC-Embassy-012/ 03 април 2006 г.

LPC-Embassy-013/ 05 април 2006 г.

LPC-Embassy-014/ 12 април 2006 г.

LPC-Embassy-015/ 14 април 2006 г.

LPC-Embassy-016/ 15 април 2006 г.

LPC-Embassy-017/ 26 април 2006 г.

**До техни Превъзходительства Посланиците,
акредитирани в България от държавите-членове
на Европейския съюз,
Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Президента на България

бул. “Княз Дондуков” № 2

1000 София

До Главния прокурор на България

бул. “Витоша” № 2

1000 София

Информационно копие:

До Генералния директор

и Специалния справочен отдел и архив

на Българската телеграфна агенция (БТА)

бул. “Цариградско шосе” № 49

1124 София

1.

Ваши Превъзходительства,

Ваши престъпни нискоерерхични слуги на българския мафиотски режим,

Преди един месец, на 23 март т. г., на с. 15 на в-к „24 часа” бе публикувана информация, че преди няколко месеци, в късните часове на една октомврийска нощ, **генерал Любен Гоцев** е бил спешно събуден по телефона и почти светкавично посетен у дома му лично от **шефа на Националната служба за сигурност генерал Иван Чобанов** и неговия колега **полковник Драшков**, които разтревожено съобщили на смаяния

домакин, че като „*мишена на троен заговор*” той е планиран да бъде убит, и че неговото убийство е част от подготвен „*държавен преврат*”.

Исключително странието в случая е: —че „обектът на покушението” **Любен Гоцев** е лице на доста почтена (75-годишна) възраст; —че като военно лице той е пенсионер вече няколко десетилетия; —че последният ден на заеманата от него държавна длъжност като **Министър на външните работи в правителството на Андрей Луканов** е 20 декември 1990 г., което е преди повече от 15 години; —че така трогателно загрижените за неговия живот висши държавни служители са оставили смаяния и немощен пенсионер дори без най-елементарна охрана, при което са се задоволили единствено да му препоръчат той сам „да вземе спешни мерки за своята безопасност”; —че същите висши държавни служители веднага са се били погрижили „да запознаят със случая” и редица отговорни лица както от **Правителството**, така и от **управляващата партия**; —че в резултат на всичко това в продължение на цял месец някои от тези високопоставени правителствени и партийни лица са се обаждали (може би искрено, състрадателно и самоинициативно, но може би и в изпълнение на оперативна поръчка) на злочастния **Л. Гоцев**, за да „му вдъхнат кураж”.

Така, един месец след въпросното шокиращо среднощно посещение и след масираното психологическо индивидуално и микрообществено обработване на и от неговите приятели и познати, **Любен Гоцев** е бил официално призован и разпитан като свидетел по дело, по което от него се е искало да поднесе и предостави на обвинението първични и автентични доказателства и аргументи в подкрепа на тезата, че наистина е бил обект на покушение, и че това покушение е било част от подготвян държавен преврат.

Според информацията, с която аз, пишещия тези редове разполагам, **Любен Гоцев** е бил разпитан два пъти – на 31 октомври 2005 г. и на 26 януари 2006 г., при което вероятно противно на очакванията на неговите манипулатори е проявил изключително висока степен на разум и сравнително достатъчно ясно е казал в свидетелските си показания, че *абсолютно всичко, което знае по случая*, всъщност му е било казано именно от шефа на Националната служба за сигурност генерал **Иван Чобанов** и полковник **Драшков**.

Или иначе казано: макар и имплицитно, но все пак достатъчно ясно и недвусмислено **Любен Гоцев** е дал да се разбере, че въобще не е и не би могъл да бъде пряк и надежден свидетел по тезата на обвинението, и че всъщност *въпросните висши държавни служители са го били въвлекли в ситуация, в която са очаквали и искали от него да лъжесвидетелствува за наличието на факти и обстоятелства, за съществуването на които той не е и не би могъл да бъде свидетел*, и които, най-вероятно, съществуват само в перверзните мозъци на **Министъра на вътрешните работи** и неговите подчинени.

Във връзка с това държа изрично да отбележа, че на **31 март 2006 г., петък**, в предаването „**Между редовете**” на телевизия **СКАТ** изрично анализирах въпросната ситуация и достатъчно ясно заявих, че доколкото в случая действително би могло да става въпрос за „подготовка или опит за държавен преврат”, то това е и може да бъде дело само и единствено на онези, които разполагат с необходимия за това *икономически, силов и властови ресурс*, а това са **специалните служби на Министерството на вътрешните работи** и най-вече службата, която е ръководена от генерал **Иван Чобанов**.

Държа изрично да отбележа, че както във въпросното телевизионно предаване, така и в редица други подобни предавания и множество мои писмени изложения до прокуратурата многократно съм определял като *престъпник* посочения генерал **Иван Чобанов**, и че считам, че е *задължение на Главния прокурор* е да *извърши разследване* в

тази именно насока и да предаде на съдебна отговорност или генерала, или мен за думите ми по негов (на генерала) адрес.

Ваши Превъзходительства,

Ваши престъпни нискоерерхични слуги на българския мафиотски режим,

Тъй като въпросът за съществуването на ситуация на *„подготовка или опит за държавен преврат“* е от изключително важно значение не само за държавата и нейните институции, но и (дори най-вече!) за обществеността, по волята на която именно тази държава би следвало да функционира, с настоящите редове се обръщам към Вас с искането да направите всичко, което е необходимо, за да бъдат разследвани **специалните служби на Министерството на вътрешните работи** и най-вече службата, която е ръководена от **генерал Иван Чобанов**, за да бъде установено *дали и каква е тяхната роля както в планирането, така и в разкриването на въпросната държавно-превратна (превратаджийска) ситуация.*

Във връзка с това държа изрично да подчертая:

—че самият аз изключително отдавна проявявам специален интерес *както към публичната информация* за дейността на **въпросната специална служба на Министерството на вътрешните работи**, *така и към редица от нейните тайни оперативни мероприятия*, на които съм бил и продължавам да бъда специален обект от 1971 г. до днес;

—че съм абсолютно категоричен в извода си, че *и днес всички, които работят в тази служба, са престъпници* точно толкова, колкото и онези, които са работели по времето на престъпния класически комунистически режим;

—и че тъй като *и днес дейността на тази престъпна структура продължава да е недостъпна за граждански контрол*, този именно случай е един напълно достатъчно удобен повод да бъде поставен пред българското и световното обществено внимание *въпросът за същността на дейността на специалните служби на МВР*, които, поне според моето изключително отдавна публично заявено мнение, *са само най-инскоерархични структурни звена от механизма на българския филиал на руската Червена мафия, която пък е съвременна трансформация на престъпната съветска Червената армия.*

26 април 2006 г.

Янко Н. Янков